

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตน
ของ นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๓๐/๒๕๕๔

เรื่องพิจารณาที่ ๘/๒๕๕๔

วันที่ ๑๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

ประเด็นวินิจฉัย

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๔๐ (๒) หรือไม่

ความเห็น

พิจารณาแล้ว เห็นว่า บทบัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๗ มีลักษณะเป็นการป้องกันหรือยับยั้งมิให้ข้อเท็จจริงในคดีที่น่าจะมีผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือข้อเท็จจริงที่อาจเป็นความลับอันเกี่ยวกับความปลอดภัยของประเทศ ได้มีการเปิดเผยให้ล่วงรู้ถึงประชาชนผู้มีได้เกี่ยวข้องในคดี เพราะในบางกรณี เช่น คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งมีลักษณะเป็นความผิดที่ฝ่าฝืนต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน ผู้เสียหายที่เป็นผู้เยาว์หรือเป็นผู้มีชื่อเสียง ในสังคมและถูกประทุษร้ายในทางเพศย่อมจะอับอายที่จะต้องมาเปิดเผยความเป็นพยานในคดีต่อหน้าคนทั่วไป หรือในคดีที่มีข้อเท็จจริงอันเกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศ ข้อเท็จจริงในคดีอาจเป็นการเปิดเผยถึงความลับในราชการทหารหรือแผนการป้องกันประเทศอันมีผลกระทบต่อความมั่นคงปลอดภัยของชาติ ด้วยเหตุนี้กฎหมายจึงให้อำนาจศาลใช้ดุลพินิจมีคำสั่งให้พิจารณาคดีเป็นการลับได้ แต่คู่ความในคดีมิได้ถูกจำกัดสิทธิตามรัฐธรรมนูญแต่ประการใด เพราะมีสิทธิที่จะอยู่ในห้องพิจารณาและรับรู้กระบวนการพิจารณา ได้ตลอดเวลา แม้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ (๒) จะวางหลักประกันขั้นพื้นฐานของบุคคลที่จะได้รับการพิจารณาคดีโดยเปิดเผย อันเป็นหลักในหมวด ๓ ว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยก็ตาม แต่การพิจารณาคดีโดยเปิดเผยดังกล่าวย่อมมีความหมายว่าไม่มีอะไรปิดบังระหว่างคู่ความและศาลตลอดจนผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องเท่านั้น มิใช่มีความหมายว่าต้องให้สาธารณชนรับทราบด้วย และในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ ซึ่งเป็นบททั่วไปที่กำหนดให้มีให้การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ก็ยังมีข้อยกเว้นให้อำนาจรัฐที่จะตรากฎหมายจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลได้เท่าที่จำเป็น

โดยไม่กระทบกระเทือนถึงสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพนั้น และต้องมีผลบังคับเป็นการทั่วไป
ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง

บทบัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๗ มิใช่บทบัญญัติ
ที่จำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่จะรับรู้ข้อเท็จจริงในคดีที่ตนเป็นคู่ความ หากจะเป็นการจำกัดสิทธิ
ของบุคคลที่มีได้เกี่ยวข้องกับคดีมิให้รับรู้ข้อเท็จจริงในคดีก็เป็นการจำกัดเพียงเท่าที่จำเป็นเท่านั้น
และเป็นบทบัญญัติที่มีผลบังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง
การพิจารณาลับตามบทกฎหมายดังกล่าวจึงไม่มีข้อขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙
และมาตรา ๔๐ (๒)

อาศัยเหตุดังกล่าวมา จึงมีความเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๗
ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๔๐ (๒)

นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ